

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
27 У 7287/18
19.05.2022. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, мр Николе Китаровића и Снежане Бјелановић, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ...,, чији је пуномоћник Обрад Поповац, адвокат из Београда, Катанићева 16, против туженог органа Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења број 438-03-00708/2017-39 од 15.03.2018. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, број 438-03-00708/2017-39 од 15.03.2018. године.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, да тужилци А.А. из ...,, надокнади трошкове управног спора у износу од 30.390,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица, број 438-1-1кк-11 од 16.12.2011. године, којим је тужилци утврђен годишњи порез на доходак грађана, и то: годишњи порез на доходак грађана за 2005. годину у износу од 489.524,10 динара, за 2006. годину у укупном износу од 3.859.601,00 динара и за 2007. годину у укупном износу од 2.746.802,90 динара, који је тужилца дужна да плати у року од 15 дана од дана достављања тог решења, с тим да ће се, уколико порески обвезник не плати утврђени износ пореза у

законском року, наплата неплаћеног износа пореза извршити принудним путем у складу са законом, а трошкови принудне наплате падају на терет пореског обвезника.

У тужби поднетој Управном суду дана 26.04.2018. године, преко пуномоћника, тужила је оспорила законитост решења туженог органа и навела да тужени орган није правилно оценио пресуде Управног суда У 6385/16 од 19.01.2017. године, У 6384/16 од 21.02.2017. године и У 6382/16 од 03.03.2017. године, које је доставила као нови доказ уз предлог за понављање поступка, а које пресуде би довеле до другачијег решења ове управне ствари. Наиме, сматра да је погрешно закључивање туженог да су у питању пресуде које су донете након правноснажности решења којим је тужили утврђен порез на доходак грађана, а које нису ни постојале у време вођења ранијег поступка и нису ни могле бити узете у разматрање у ранијем поступку. Наводима тужбе указала је да је новац који је уплаћиван на њен рачун, а који првостепени орган третирао као њен доходак, коришћен за покривање трошкова текућег пословања предузетничке радње СЗПМР Б.Б. власника В.В., јер у супротном не би могла бити обезбеђена ликвидност поменуте радње. Навела је да је другостепеном органу познато, а што произлази из списка предмета, да је пословна документација СЗПМР Б.Б. грешком уништена, па је то разлог што наведена предузетничка радња није била у могућности да достави друге доказе на околност висине трошкова пословања, те да су новчана средства које је тужила примила на свој текући рачун, коришћена за куповину робе која је стављена у промет преко наведене радње, чији је власник била њена ћерка В.В. и чије пословање је обављано преко рачуна. Указала је да су предметним пресудама, по тужбама пореског обвезника В.В., ћерке тужиле, осим другостепених поништена и решења првостепеног органа и обустављен поступак утврђивања пореске обавезе у пореској ствари утврђивања пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода од обављања самосталне делатности за период од 01.01.2005. до 31.12.2005. године, за период од 01.01.2006. до 31.12.2006. године и за период од 01.01.2007. до 30.09.2007. године, чиме су дефинитивно у овој пореској ствари остала на снази правноснажна решења број 431-1Б/70/2009, број 431-1Б/72/2009 и број 431-1Б/74/2009, сва од 26.10.2009. године, у којим решењима је пореска основица поводом обављања делатности "Б.Б." СЗПМР Београд, утврђена у знатно мањем износу. Код изнетог очигледно је да наведене пресуде овог суда представљају нови доказ који странка није била у могућности да раније употреби, а који је могао да доведе до другачијег решења у овој управној ствари, због чега су се стекли услови за понављање овог пореског поступка. Са наведених и у тужби ближе изнетих разлога, предложила је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да се обавезе тужени да тужили накнади трошкове поступка за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и за таксу на тужбу по ТТ.

Тужени орган је, у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе сагласно одредби члана 41.

став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица, број 438-1-1кк-11 од 16.12.2011. године тужили утврђен порез на доходак грађана за 2005, 2006. и 2007. годину. Против наведеног решења тужила је изјавила жалбу, коју је тужени орган решењем број 4380-20/2012-20 од 12.05.2012. године, одбио. Против решења туженог од 12.05.2012. године тужила је поднела тужбу, који спор је окончан пресудом Управног суда 15 У 11558/12 од 18.12.2014. године, којом је одбијена њена тужба. Дана 04.05.2017. године тужила је поднела предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица, број 438-1-1кк-11 од 16.12.2011. године. Као основ за понављање поступка приложила је пресуде овог суда У 6385/16 од 19.01.2017. године, У 6384/16 од 21.02.2017. године и У 6382/16 од 03.03.2017. године, сматрајући да представљају нови доказ који странка није била у могућности да раније употреби а који доказ је могао да доведе до другачијег решења у овој управној ствари, те да су се стекли услови за понављање поступка сходно одредби члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/2001 и “Службени гласник РС”, број 30/2010). Решавајући о предлогу тужиле тужени орган је закључио да је у конкретној правној ствари поступак окончан другостепеним решењем од 12.05.2012. године, с обзиром да је тим решењем одбијена жалба на решење првостепеног органа од 16.12.2011. године, те је имајући у виду одредбу члана 181. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), нашао да је за решавање у конкретној ствари надлежан другостепени орган, због чега је оспореним решењем одбио наведени предлог у складу са одредбом члана 181. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што је утврдио да се у конкретном случају ради о правноснажним решењима Пореске управе, Филијале Чукарица и Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Београд, која се односе на физичко лице А.А., овде тужилу, а уз предлог за понављање поступка су достављене пресуде Управног суда које се односе на друго физичко лице, В.В.. Наиме, у поменутих пресудама су решења Министарства финансија, Пореске управе која се односе на В.В. поништена из формалних разлога и поступци утврђивања порезана доходак грађана на приход од самосталне делатности пореском обвезнику В.В. су обустављени. Међутим, у предмету утврђивања годишњег пореза на доходак грађана за тужилу, није било понављања поступака, већ су обавезе утврђене првостепеним и потврђене другостепеним решењем тужили правноснажно утврђене. Због наведеног, тужени је нашао да докази који су достављени као разлог за понављање поступка, а који се односе на пореску обавезу другог физичког лица, не могу довести до другачијег решења ове управне ствари. На основу изнетог, тужени је применом одредбе члана 181. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), одлучио као у диспозитиву.

Међутим, по оцени суда, оваква одлука туженог органа не може се прихватити као правилна, јер су у поступку њеног доношења учињене повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари.

Наиме, у уводу оспореног решења тужени орган је навео да решење доноси на основу одредаба чл. 145. и 165. ст. 1. Закона о пореском поступку и пореској администарцији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...108/16), којима је прописано решавање другостепеног органа по жалби, док је диспозитивом решења одбио предлог тужиле за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица, број 438-1-1кк-11 од 16.12.2011. године, при чему је у образложењу оспореног решења, као члан закона на основу кога је одлучио као у диспозитиву навео члан 181. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16).

Такође, имајући у виду да је предметни управни поступак инициран захтевом тужиле који је поднет дана 04.05.2017. године, дакле у време важења Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/2001 и “Службени гласник РС”, бр. 30/2010), то је, по оцени суда, о захтеву тужиле требало одлучивати применом процесних правила која су важила до ступања на снагу сада важећег Закона о општем управном поступку, односно применом Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

Поред наведеног, одредбом члана 245. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/2010) је прописано да предлог за понављање поступка странка предаје или шаље органу који је о предмету решавао у првом степену или органу који је донео коначно решење (став 1); о предлогу за понављање поступка решава орган који је донео коначно решење (став 2). Међутим, из списка произлази да је тужени орган одлучивао о предлогу за понављање управног поступка, иако није био надлежан да о таквом предлогу одлучује. Наиме, тужиле је првостепеном органу поднела предлог за понављање поступка окончаног решењем број 438-1-1кк-11 од 16.12.2011. године, након чега је првостепени орган, уместо да одлучи о том предлогу, проследио њен предлог туженом органу, иако тужиле није тражила понављање поступка пред туженим, већ пред првостепеним органом. Одлучујући о наведеном предлогу тужени орган је оспореним решењем одбио захтев тужиле за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица, број 438-1-1кк-11 од 16.12.2011. године, чиме је супротно одредби члана 245. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/2010), одлучивао о захтеву тужиле, иако није донео коначни управни акт. Наведено са разлога што је одбијањем жалбе, првостепено решење од 16.12.2011. године постало коначно, па је о захтеву за понављање поступка требало да одлучи првостепени орган.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. Суд није вратио предмет на поновно одлучивање туженом органу, с обзиром да тај орган није надлежан да одлучује по захтеву тужиле за понављање поступка, већ је дужан да у извршењу ове пресуде достави захтев за понављање поступка првостепеном органу, као органу надлежном за одлучивање.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом

одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредаба члана 153. став 1., 154. и члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па су тужили признати трошкови управног спора на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 30.000,00 динара, сагласно тарифном броју 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" број 121/12... 37/21), у вези тарифног броја 13. исте тарифе, као и трошкови на име судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара сагласно тарифном броју 28. Таксене тарифе ("Службени гласник РС", бр. 28/94...95/18), што укупно износи 30.390,00 динара. Суд тужили није признао трошкове за састав тужбе преко досуђеног а до траженог износа од 36.000,00 динара, будући да исти није опредељен у складу са наведеном Тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.05.2022. године, 27 У 7287/18

Записничар
Крстина Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН